

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorum Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Ab anno DCXLIX. ad annum DCLXXVI.

Parisiis, 1644

Epistola III. Martini Papae I. Ad Constantem Imperatorem. Nuntiat
Monothelitarum haeresim in Concilio, cuius acta transmittit, damnatam,
ipsumque ad eandem haeresim damnandam hortatur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15300

EPISTOLA III.
MARTINI PAPÆ I.

AD CONSTANTEM IMPERATOREM.

Nuntiat Monothelitarum hæresim in Concilio, cuius acta transmittit, damnatam, ipsumque ad eandem hæresim damnandam hortatur.

Domino piissimo & serenissimo victori, triumphatori, filio diligenti Deum & dominum nostrum Iesum Christum, Constantino Augusto, Martinus episcopus servus servorum Dei, & vniuersa Synodus in hac urbe Roma congregata.

CÆLESTI sæculorum regi, Christo Deo, qui per carnem vna cum mente animatam, & ipsi secundum hypostasim vnitam, in terris apparuit; Magi terrena munera prompte obtulerunt, non magis quæ diuina gloria ipsius digna essent (est enim incomparabilis) quam quæ promptam eorum voluntatem declararent. illa enim infinita est, hæc singularem Deo amorem exhibet. Vobis autem, serenissime, qui in terra per ipsum regnatis & ad eum properatis, cum multa libertate preciosa offerimus dona, qui omnes per gratiam sacerdotes eius existimus; salutaria nempe sanctorum patrum & Synodorum præconia, ad veram ostensionem internæ erga ipsum Dominum ac Deum nostrum caritatis, & erga vos, qui finceri eius estis ministri. Et quoniam *omne datum optimum, & omne donum perfectum desursum est, descendens a patre lumine*: tamquam splendidum aurum possidemus firmam in eum & sincerissimam confessionem: theologiam vero, thus purum & eximium & optimi odoris: myrrham conseruatricem bonorum, & contrariorum expultricem doctrinam. Hæc enim stabiliter custodita, erunt ditijoni vestræ corona decoris, & diadema gloriæ in manu Domini. Nam regni ornamentum est veritatis cognitio, splendida & immarcescibilis, quæque inuenitur his qui eam quærunt: quoniam hæc dignos se circuit quærens, & iis se ostendit, qui eam non tentant. Quapropter vobis, optime imperator, vt Dominum quærentibus in simplicitate cordis, & in mentis bonitate de eo sentire properantibus, studuimus eius annuntiare salutare hac rela-

Hæc vnde-
cim sequen-
tes beati
Martini e-
pistolæ
Græce extat
in vetusto
manuscrip-
to Græco
codice Cō-
cilii ab eo-
dem ponti-
fice Romæ
in Latera-
no celebra-
ti contra
hæresim
Monothe-
litarum.

Iacob. i.

Amos 3.

tionis nostræ mediocritate. Nobis enim per Amos prophetam de se annuntiare præcepit, dicens: *Sacerdotes audite, & testificamini domui Israel, dicit dominus Deus omnipotens.* Edocemus igitur pium vestrum ac serenum imperium, quod in hac Dei amante & cultrice vestra vrbe Roma conuenientes nos omnes, qui ad mansuetudinem vestram confugimus, ex apostolica & spiritali vnanimitate & consensu, in eadem mente & eadem sententia, piam orthodoxæ fidei definitionem confirmauimus, & congruenter infirmauimus inconuenientem hæreticorum sermonem, qui quondam quique nunc priorum sensuum prauitate se a veritate separarunt, qui intra seipsos non recte ratiocinati, dixerunt non habere in humanitatis suæ naturam voluntatem aut operationem naturalem, ipsum, qui propter nos humanatus est, Dominum: sed sine voluntate ipsum existere, ac sine operatione, intangibilemque & inanimem esse: & quidem, cum patrum doctrina, testem veritatis propriam habentes naturam, ad redarguendam eam, quæ de hoc ab iis dogmatizatur, absurditatem, cum substantiam suam videant ab ipso creatore voluntate præditam & operatoriam factam esse. Quomodo igitur a se fabricatam, & propria incarnatione assumptam a naturali voluntate & operatione deminuit? non vere faciens substantiæ nostræ in se fidem, sed imaginarie & fallaciter dispensationem secundum illos perpetrans, qui ob hoc vnam diuinitatis eius atque humanitatis voluntatem & operationem esse dogmatizarunt. Quapropter ab omnibus fere aliarum prouinciarum Deo amabilibus episcopis, & ab apostolicis pontificibus in hac seniore Roma constitutis, in dilectione admoniti, vt ab eiusmodi damnabili nouitate abstinerent, ad correctionem non venerunt, sed in deterius progressi sunt, diuinam eius voluntatem & operationem in humanam contrahentes: ac veluti asserentes, nullam vllō modo eum in vtraque earum, ex quibus & in quibus est, naturarum, voluntatem & operationem habere, sed absque voluntate natura esse, & absque operatione: quod omnium tum sanctorum patrum, tum œcumenicorum quinque Conciliorum definitiones evertit, quæ per omnia perfectum eundem in diuinitate,

te,

te, & in humanitate perfectum prædicauerunt: tantum absque peccato. Nam in peccato naturæ perfectio non conspicitur, sed vitium agnoscitur nostræ transgressionis. Quod si perfectus est, est videlicet perfectus secundum diuinam voluntatem & operationem, quemadmodum & iuxta naturam principii expertem atque increatam: & secundum humanam quoque tum voluntatem tum operationem, ut & secundum naturam creatam, & quæ principium habuit. Qui vero in aliquo eum imminuit, manifeste euertit perfecti rationem, eam conspici nullo modo permittens propter eius quod naturæ conuenit, defectum: quem aduersarii, Theodorus videlicet, qui Pharan episcopus fuit, & Cyrus qui Alexandria, Sergius qui regiarum urbium, ac eorum successores Pyrrhus & Paulus, in prima & secunda conscriptione dogmatum suorum non solum posuerunt, sed etiam studuerunt, ut sibi illa per expositionem, hæc per formulam confirmaretur, idque contra fidem: nefarie subrepentes vestrarum serenitatis auribus, ut & antea auribus beatæ memoriæ aui mansuetudinis vestrarum: ut culpam suam callide aliis aspergerent, deque manu Domini hanc ob causam duplicia peccata sua reciperent, iustas videlicet pro iis poenas, utpote qui ea peccauerint, ex quibus non exigua perturbatio tamdiu vniuersam terram vexat: quod non solum pii populi scandalizentur, sed impii etiam barbari magnum confessionis nostræ mysterium traducant: quia non solum prima ac potissima fides ab aduersariis labefactetur, sed ea etiam, quam excogitarunt, statim ab iis euacuetur, opposita noua pessimæ hæreseos prauitate: ut de cetero ne illi quidem intelligant, quid ab illis credatur aut existimetur, propter obstinatum propriarum opinionum euersionem. Quocirca omnium fere piorum sacerdotum & populorum contra eos clamores apostolica sedes accipiens, orantium atque obtestantium, ne usque in finem catholicam ecclesiam ab ipsis in periculum adductam negligamus, sed exurgamus acriter, & immaculatam Christianam fidem diligenti paternarum & synodicarum traditionum obseruatione conseruemus: nos omnes sacerdotali ordine conuocauit, ut a nobis omnia aduersariorum dogmata tractentur, & ca-

Concil. Tom. 15.

B

nonice per commentariorum acta iudicentur, de quibus opinionibus suis ad simplices fallendos ausi sunt dicere, hæc pietatis esse dogmata, quæ tradiderunt qui ab initio ipsi viderunt, & ministri fuerunt sermonis, quique deinceps eorum discipuli & successores fuere, catholica ecclesiæ diuinitus inspirati doctores, id est, sanctæ & œcumenicæ quinque Synodi. Ad veritatis igitur ostensionem, & denudationem calumniæ aduersariorum, absurdam illorum doctrinam, & piam sanctorum patrum Synodorumque prædicationem, aduersa dilucide inter se comparantes, nec horum ad illa ullam conuenientiam & cognationem inuenientes, quemadmodum nec tenebris prorsus ad lucem; hæc ut diximus, definientes sanctiuius, salutaria nempe sanctorum patrum & Synodorum decreta: illa vero omnes, ut piis definitionibus contraria & inimica, una voce damnauius, ipsosque etiam hæreticos, prædictos nempe homines, una cum ipsorum expositione & præfata formula, orta ex suggestionem & prauo eorum dogmate; cumque omnibus, quæ pro iis acta scriptaque sunt: ut vestram in omnibus sine ulla macula felicem conuersationem tueamur, quæ aduersariorum scriptis grauatur. In quam ausi sunt religiosi Africae episcopis dicere, scribentes, quod mente consilioque regio vere excitati, memoratam piam formulam exposuistis, præcipientem de nimia obseruatione paulum sine damno remittere. Hæc autem scripserunt sanctis patribus nullo modo auscultantes, quod in iis quæ ad Deum pertinent, inque diuinis prædicationibus, id quod parum abest, paulumque mutatum est, non paruum tamen est ducendum. Sed in eo vel maxime vestræ potestati labem, ut dictum est, inurere properarunt in eo, quod illam formulam præter exactam rationem esse testati sunt, & scripto aliis significarunt. Quorum in his nequitiam & fraudem auersantes, cum his ipsis & eorum hæresim canonicè damnauius, ubique omnibus & ante omnes vestræ diuinitus stabilitæ serenitati notum facientes per ea quæ synodice a nobis pro orthodoxa fide in præsentia acta sunt, quod duas eiusdem & vnus Christi Dei edicunt theologi naturas siue substantias confiteri, secundum hypostasim vnitas inconfuse & indiuisse:

Vnitas par-
uo momen-
to scindi-
tur.

& duas iuxta naturam voluntates, duasque iuxta naturam operationes, diuinam & humanam, increatam & creatam coniuncte vnitas, ad veram confirmationem, quod Deus natura perfectus, & homo natura itidem perfectus, idem proprie est, & vnus Christus ac filius: quodque omnes sanctis patribus contraeuntes hæretici, quique confusione, quique diuisione propriis dogmatibus deprauati sunt, impie vnam in eo voluntatem & vnam operationem sunt confessi: alii quidem, vt per inanem speciem; alii vero, vt per nudam nominum similitudinem, siue per puram ambiguitatem, magnum incarnationis Christi mysterium temerarie reprobarent. Vnde nos ad pietatem vestram confugientes, vt vtrorumque tum paternorum piorumque decretorum, tum impiorum hominum ac dogmatum differentiam vestræ potestati aperte exhiberemus, hæc a nobis synodice acta vna cum eorum Græca interpretatione misimus, orantes atque hortantes serenitatem vestram diuinæ sapientiæ deditam, vt hæc diligenter legere dignetur, pietatisque legibus memoratos hæreticos vna cum eorum hæresi condemnet, ac religionis diuinæ rationibus solam nobiscum, qui minimi sumus, sanctorum patrum & synodorum orthodoxam confessionem sanciat, ad catholicæ ecclesiæ commendationem & laudem, & ad incolumitatem reipublicæ vestræ, Christum amanti, ipsique seruientis. Solet enim vna cum orthodoxa fide status reipublicæ florere, ac vestræ potestati merito hostes subiugabit Dominus, a vestra serenitate recte creditus, ad vindictam inimicorum creaturam armans. Induet enim lorica iustitiæ pietatem vestram, galeaque muniet, iudicio vero ac simulationis experte: & clypeum præbebit, inexpugnabilem religionem, ad subiiciendum pedibus eius barbaras omnes gentes, quæ bella volunt: vtque victorem efficiat, rebus contra vitia pariter & homines feros præclare gerendis: & religiosorum laborum præmium reddat, æternam cum sanctis, qui a sæculo sunt, fruitiorem & quietem. Piissimum domini imperium superna gratia custodiat, & omnium gentium ceruices ei subdat.

Ephes. 6.

Maximus episcopus sanctæ Dei Aquileiensis ecclesiæ, præsentia nobis factæ relationi subscripsi.

Concil. Tom. 15.

B ij

Deusdedit episcopus Caralitanus, similiter.

Maurus peccator & indignus episcopus sanctæ ecclesiæ Casenæ, locum implens Mauri sancti episcopi sanctæ ecclesiæ Rauennæ, præsentî relationi a nobis factæ subscripsi.

Deusdedit presbyter, locum implens Mauri sanctissimi episcopi sanctæ ecclesiæ Rauennæ, præsentî relationi & a nobis factæ subscripsi.

Et ceteri episcopi Synodi similiter.

EPISTOLA IV.

MARTINI PAPÆ I.

AD ECCLESIAM CARTHAGINENSEM.

Probat fidei confessionem, quam miserant; ad eandem tuendam ipsos excitat: acta Concilii Lateranensis contra Monothelitas exponit.

Electo spirituali consensu catholicæ Carthaginensium ecclesiæ, & omnibus qui ei subsunt, episcopis, clericis, populisque Christi amantibus, Martinus seruus seruorum Dei, eius gratia episcopus sanctæ catholicæ & apostolicæ Romanæ ecclesiæ.

OMNIS quidem virtus, dilecti fratres, bonis viris inter se conciliare solet generosissimum amorem, qui necessitudine religiosæ mentis & conuersationis, indissolubile caritatis vinculum semper in se conseruant. Fidei vero verbum, sicut radix quædam ac fundamentum virtutum, vniuersos vniuersis, atque ipsi, qui super omnes est, Deo, eos qui orthodoxe in eum credunt, spiritualiter contemperat, eosque iuxta regulam fidei, quæ vna voce ab iis prædicatur, sic vnit, vt omnes ab inuicem magis quam a seipsis cognosci faciat, per indiuisibilem Spiritus gratiam. Atque hoc nobis aperte Actorum liber testatur hoc modo manifeste prædicans: *Multitudinis autem credentium erat cor vnum & anima vna. Et virtute magna reddebant apostoli testimonium resurrectionis Iesu Christi Domini nostri, & gratia magna erat in omnibus illis.* Vnde his ipsis, id est fide ac virtute, vinculum caritatis vos quoque, fratres, habere cognoscentes, & erga nos & adinuicem, atque ad bonorum fontem Dominum nostrum ac Deum Iesum Christum, quæque præterea confessionis coniunctione, vltro citroque quasi transferendo, facile nobis subministratur, ad declarationem piorum, qui in menti-